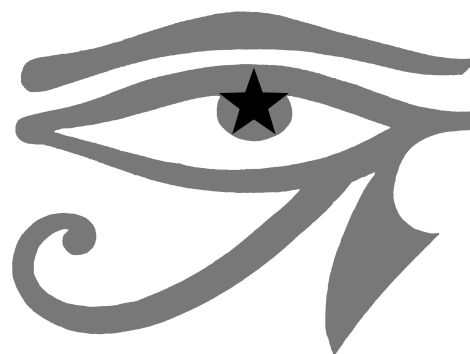
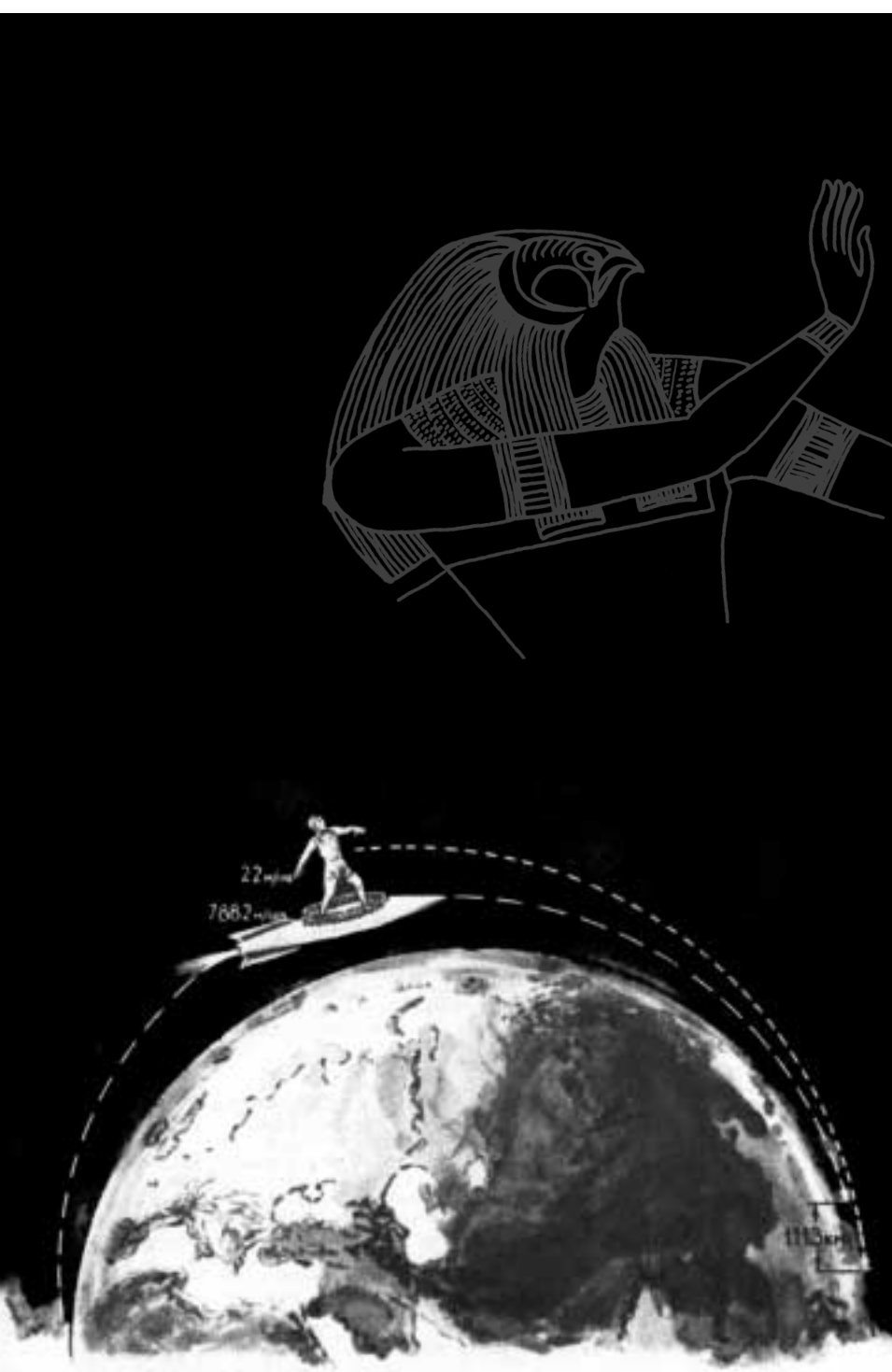

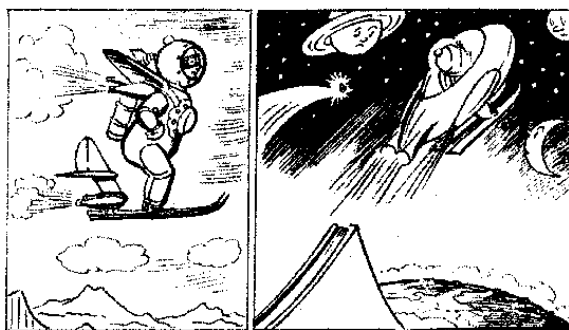
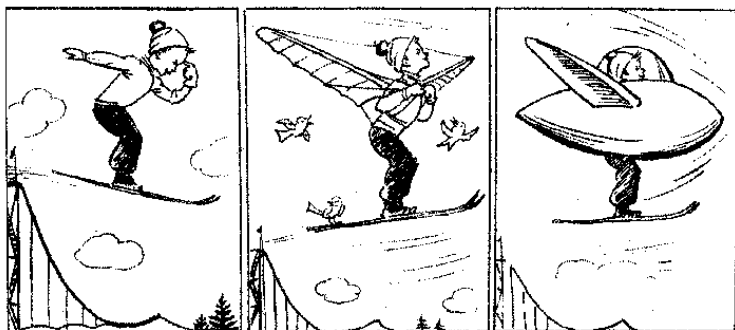

Viktor
Pelevin

OMON RA

DOKOŘÁN 2002

Tato kniha vychází za přispění Nadace Český literární fond

Z ruského originálu přeložil Libor Dvořák

Veškerá práva vyhrazena

© by Viktor Pelevin 1993

Translation © Libor Dvořák 2002

ISBN 80-86569-28-4

1 Omon není jméno právě časté, a možná není ani to nejhezčí, jaké je k mání. Mně ho dal otec, který celý život pracoval jako milicionář a přál si, abych se jím stal také já.

„Pochop, Omko,“ říkal mi často, když se opil, „s takovýmhle jménem, a když k tomu ještě vstoupíš do strany...“

Přestože otec občas musel i střílet do lidí, rozhodně neměl zlé srdce a svou podstatou to byl člověk veselý a vlídný. Mě měl velmi rád a doufal, že alespoň mně se podaří to, co se nikdy v životě nezdařilo jemu. Chtěl si také opatřit zahrádku za Moskvou a na ní pěstovat řepu a brambory – ne proto, aby je jezdil prodávat na trh nebo abychom je normálně snědli, i když podobné věci měl na mysli taky, ale především proto, aby se mohl svléci do půl těla, ohánět se rýčem na záhonech, dívat se, jak se hemží červené žížaly a jiný podzemní život, a aby mohl přes celou zahrádkářskou kolonii vozit kolečka hnoje a zastavovat se u cizích branek na kus řeči. Když pochopil, že se ničeho takového nedočká, začal doufat, že takovýto život jednou prožije alespoň jeden z bratří Krivomazovů (můj starší bratr Ovir, jehož jméno otec odvodil ze zkratky jiné policejní složky a z něhož chtěl mít diplomata, zemřel ve čtvrté třídě na meningitidu a já si dnes pamatuji jen tolik, že měl na čele velké podlouhlé mateřské znaménko).

Otcovy plány s mou osobou ve mně velké nadšení ani důvěru nevzbuzovaly: vždyť on sám byl straník a jméno měl taky

pěkné – Matvej –, ale jediné, co si v životě dokázal vysloužit, byl bídný důchod a samotářské stařecké opilství.

Maminku si moc nepamatuji. V paměti jsem udržel jen jedinou vzpomínku – jak se opilý tatínek v uniformě pokouší vytáhnout z pouzdra pistoli a ona, prostovlasá a celá usazená, ho chytá za ruce a křičí:

„Matveji, vzpamatuj se!“

Když umřela, byl jsem ještě docela malý, takže jsem vyrostl u tety a k tátovi jsem chodil jen o nedělích na návštěvy. Obvykle byl opuchlý a brunátný a na umaštěném kabátku od pyžama mu nakřivo visel řád, na který byl velice hrdý. V jeho pokoji to nepěkně zapáchalo a na zdi visela reprodukce Michelangelovy fresky Stvoření světa – nad Adamem, ležícím na zádech, se vznáší bradatý Bůh, prostírající svou mocnou dlaň vstříc tenoučké lidské ruce. Obrázek měl na otcovu duši velmi zvláštní vliv, patrně mu to připomínalo cosi z minulosti. V tomto jeho pokojíku jsem obvykle sedával na podlaze a hrál si s dětským vláčkem, zatímco on chrápal na rozložené pohovce. Občas se probral, chvíli mě překvapeně pozoroval připuchlými očima, pak se opřel dlaní o podlahu, natáhl se až ke mně a podával mi velkou žilnatou ruku – ode mě se očekávalo, že mu ji stisknu.

„Jak se jmenuješ?“ ptal se mě.

„Krivomazov,“ odpovídal jsem já a loudil ve tváři poněkud falešný ostýchavý úsměv, kdežto on mě hladil po hlavě a rozmazloval mě bonbony – to vše se mu dařilo tak mechanicky, že mi to ani nebylo nepříjemné.

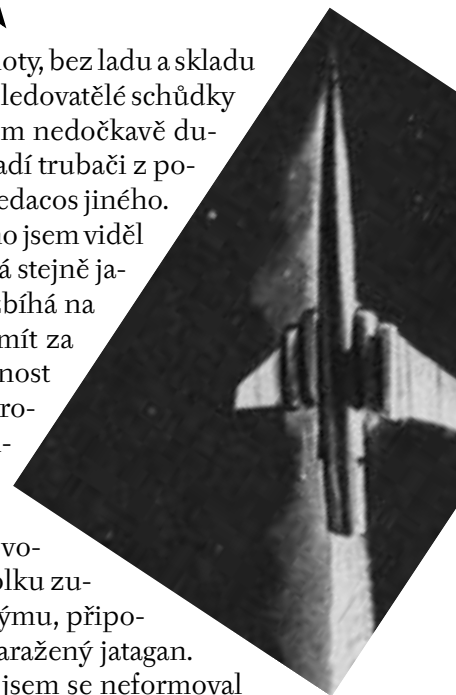
O tetě vlastně nemám co říct – byla vůči mně naprosto lhostejná a snažila se, abych co nejvíce času trávil ve všelijakých pionýrských táborech a školních družinách, neboli – jak se tenkrát říkalo – skupinách prodlouženého dne. Ostatně podivuhodnou nádheru posledně jmenovaného slovního spojení si uvědomuji až dnes.

Z dětství si vybavuji jen to, co takřikajíc nějak souviselo s mým neutuchajícím snem o nebi. Tím můj život přirozeně nezačínal, ještě dřív tu byla dlouhá světlá místnost plná jiných

děti a velkých kostek z umělé hmoty, bez ladu a skladu poházených po podlaze; a také zledovatělé schůdky dřevěné skluzavky, po nichž jsem nedočkavě dusal nahoru; byli tu také jacísi mladí trubači z popraskané lakované sádry a ještě ledacos jiného. Sotva se ale dá tvrdit, že to všechno jsem viděl já: v útlém dětství (ostatně možná stejně jako po smrti) se člověk naráz rozbíhá na všechny strany, proto můžeme mít za to, že tu vlastně ještě není – osobnost vzniká později, kdy se jedinec pracovává k nějakému zcela určitému životnímu zaměření.

Bydleli jsme nedaleko kina Kosmos. Naši čtvrti vévodila kovová raketa, vzepjatá k nebi z vrcholku zužujícího se sloupu titanového dýmu, připomínajícího obrovský, do země zaražený jatagan. Je to zvláštní, ale jako osobnost jsem se neformoval díky této raketě, ale díky dřevěnému letadélku na dětském hřišti před naším domem. Ono to vlastně ani nebylo letadlo, spíš domeček se dvěma okénky, ke kterému během jiných úprav ve dvoře připevnili křídla a ocas, zhotovené z prken stržené ohrady. To vše natřeli zelenou barvou a přizdobili několika ryšavými pěticípými hvězdami. Dovnitř se vešly tak dvě tři děti a nahoře byla ještě půdička s trojúhelníkovým výkřem, ústícím do zdi budovy vojenské správy – ta půdička byla podle nepsané dohody považována za pilotní kabinu, a když bylo letadlo sestřeleno, nejdřív vyskákali lidé sedící v trupu, kdežto pilot směl ostatní následovat a řvoucí stroj opustit až ve chvíli, kdy se střemhlav přibližovala země – samozřejmě za předpokladu, že to stihl. Vždy jsem se snažil proniknout na místo pilota, a dokonce jsem se dopracoval schopnosti vidět nebe plné oblaků a dole zvolna proplovající zemi v místech, kde stála zeď vojenské správy, z jejíž oken bezvýchoďně visely huňaté fuchsie a uprášené kaktusy.

Zbožňoval jsem filmy o letcích a s jedním z těchto filmů přímo souvisel nejsilnější zážitek mého dětství. Jednoho kosmicky černého prosincového večera jsem zapnul tetin televizor a spatřil jsem na jeho obrazovce stíhačku s pikovým esem a křížem na trupu, výhruzně pokyvující křídly. Naklonil jsem se blíž k obrazovce a na té se ihned objevila zvětšenina kabiny. Za jejími tlustými skly se usmívala nelidská tvář v brýlích připomínajících lyžařské a v kukle s lesklými ebonitovými sluchátky. Pilot zvedl dlaň navlečenou v rukavici s velkou černou manžetou a zamával mi. Pak se na obrazovce objevilo jiné letadlo, zabírané tentokrát zevnitř. U dvou úplně stejných kniplů seděli dva letci v kožíšcích a skrz plexisklo, ukřižované kovovými pruhy, pozorně sledovali pohyb nepřátelského stroje, který letěl hned vedle nich.

„Messerschmidt stodevítka,“ řekl jeden pilot druhému. „Jde na přistání.“

Druhý člen posádky s krásnou upitou tváří jen přikývl.

„Já se na tebe přece nezlobím,“ řekl a zřejmě pokračoval v dříve započaté rozmluvě. „Ale jedno si pamatuj – s Varjou už zůstaneš na celý život, až za hrob.“

A v tu chvíli jsem dění na plátně přestal vnímat; oslnila mě totiž jedna myšlenka či možná spíš jen její sotva uvědomovaný stín (jako by ta myšlenka jen proplula kolem mé hlavy a maně se o ni otřela okrajem) – že když jsem teď pohlédl na obrazovku, a jako bych tak viděl svět z kabiny, v níž seděli dva letci v kožíšcích, nic mi nebrání v tom, abych se do jakékoli kabiny dostával i bez televizoru: každý let je přece souborem pocitů, z nichž ty nejdůležitější jsem se již dávno naučil imitovat na půdičce téhle rudohvězde okřídlené chaloupky – za tichého vrčení a s pohledem upřeným na zeď budovy vojenské správy, nahrazující nebe.

Toto nejasné tušení mě opanovalo natolik, že jsem se na film dodíval již téměř bez zájmu a do televizní reality jsem se zapojoval, jen když se na obraze objevovaly dlouhé kouřové stopy nebo když proti mně nabíhala řada nepřátelských letadel stojících dole na zemi. To znamená, říkal jsem si, že

se člověk sám ze sebe může dívat jako z letadla a vůbec není důležité, odkud konkrétně se dívá... Kdykoli jsem od té chvíle bloumal nějakou zimní ulicí, téměř vždy jsem si představoval, že letím nad zasněženým polem – v zatačkách jsem vždy sklonil hlavu a celý svět se poslušně nakláněl doprava nebo doleva.

A přesto se člověk, o němž mohu mluvit jako o sobě samém, začal utvářet až později a postupně. Za první záblesk své skutečné osobnosti považuji vteřinu, kdy jsem pochopil, že kromě tenké blankytné blány nebe se dá mířit ještě do bezedné černi kosmu. Stalo se to téže zimy, když jsem se jednou večer procházel po prohlídce Výstavy úspěchů národního hospodářství. Kráčel jsem pustou a tmavou zasněženou alejí a najednou ke mně zleva dolehlo bzuchení, podobné zvuku obrovitého telefonu. Obrátil jsem se tím směrem a spatřil ho.

Seděl zakloněn v dokonalém prázdnu jako v křesle, přitom plul kupředu a za ním se prostorem stejně pomalu natahovaly nějaké hadice a kabely. Sklo jeho přilby bylo černé a svítil na něm jen trojúhelníkový odraz, ale já věděl, že mě vidí. Možná byl už několik století mrtev. Jeho ruce se sebejistě vzpínaly ke hvězdám, kdežto nohy tak přesvědčivě nepotřebovaly žádnou oporu, až jsem jednou provždy pochopil, že skutečnou svobodu může člověku poskytnout jedině stav beztlíže – ostatně právě proto ve mně odjakživa vyvolávaly takový pocit nudy západní nepřátelské rádiovhlasy a díla všelijakých solženicynů. V duši jsem samozřejmě zakoušel odpor vůči státu, jehož nesrozumitelné, ale děsivé požadavky nutily každou skupinu lidí, která vznikla třeba i jen na pouhých několika vteřin, snaživě napodobovat toho nejsprostšího z jejich

členů. Když jsem však pochopil, že na Zemi do světa svobody neproniknu, můj duch zamířil vzhůru a nic, co vyžadovala zvolená cesta, už s mým svědomím nevstupovalo do žádných konfliktů, protože mé svědomí mě volalo do vesmíru a jen málo se staralo o to, co se odehrává na Zemi.

Před sebou jsem přitom měl jen reflektorem osvětlenou mozaiku na stěně pavilonu, jež zobrazovala kosmonauta v otevřeném vesmíru, ovšem právě ta mi v jediném okamžiku řekla víc než desítky knih, které jsem do tohoto dne přečetl. Díval jsem se na ni velmi dlouho a pak jsem najednou pocítil, že se na mě kdosi dívá.

Ohlédl jsem se a spatřil za svými zády chlapce v mém věku, který vypadal dosti zvláštně – na hlavě měl koženou kuklu s lesklými ebonitovými sluchátky a na krku se mu houpaly plavecké brýle z umělé hmoty. Byl o půl hlavy větší než já a zřejmě taky trochu starší. Když vstoupil do pásma osvětleného reflektorem, zvedl dlaň v černé rukavici, ve studeném úsměvu rozevřel rty a před mýma očima se na okamžik mihl pilot v kabině stíhačky s pikovým esem na boku.

Jmenoval se Mitok. Ukázalo se, že i když chodíme každý do jiné školy, žijeme vlastně kousek od sebe. Mitok o mnoha věcech v životě pochyboval, ale jedno věděl naprosto skálopevně. Věděl, že nejdřív se stane letcem a pak poletí na Měsíc.

Existuje zřejmě jakýsi zvláštní soulad mezi celkovým obrazem života a těmi drobnými příběhy, které se lidem neustále dějí a jimž přitom nepřikládáme žádný význam. Dnes jasně vidím, že můj osud se ve zcela zřejmých obrysech utvářel už v době, kdy jsem ještě ani doopravdy nepřemýšlel nad tím, jaký bych ho jednou rád viděl. Ba

co víc – už tehdy mi byl předveden v poněkud zjednodušené variantě. Možná to byl první náznak budoucnosti. A možná že to, co považujeme za náznak, je ve skutečnosti semínko budoucnosti, jež do půdy zapadne právě v okamžiku, který se potom při pohledu zdálky zdá být právě hostem z oné budoucnosti.

Zkrátka a dobře, léto po sedmé třídě bylo horké a prašné. Z jeho první poloviny jsem v paměti zaznamenal jen dlouhé cyklistické výlety po jedné ze silnic vedoucích z Moskvy na venkov. Do zadní vidlice své polozávodní sportky jsem zasazoval řehtačku z kousku kartonu, jenž byl na několikrát přeložený a připevněný k trubce kolíčkem na prádlo. Když jsem jel, papír za jízdy drnčel o dráty a vydával rychlý tichý třesk, připomínající zvuk leteckého motoru. Když jsem se po asfaltovaném svahu řítit dolů, mnohokrát jsem si připadal jako pilot stíhačky nalétávající na cíl, a to zdaleka nejen sovětský – nebyla to ovšem má vina, prostě jsem na samém počátku těch prázdnin od kohosi zaslechl přiblblou písničku, v níž byly i verše:

*Můj phantom
jako střela rychlý
v nebi modravém a čistém
s řevem výšku nabírá.*

Musím říct, že ta její přibbllost, již jsem si dostatečně jasně uvědomoval, mi rozhodně nebránila, aby mě text do hloubi duše nedojímal. Zda si pamatuju ještě nějaké verše? Ale prosím...

*Vidím v nebi kouřmou stopu...
kdesi v dáli pláň Texasu.*

A pak tam byl otec, matka a jakási Mary – mimochodem velmi reálná, protože píseň uváděla i její příjmení.

Uprostřed července jsem se vrátil do Moskvy a pak nám Mitkovi rodiče opatřili poukazy do pionýrského tábora Raketa.

volný konec dopadl na měsíční povrch. V kolejničkách byly hluboké drážky, do nichž kola lunochodu přesně zapadala, takže uhnout se z nich nedalo. Hrozilo ale nebezpečí, že jedna z kolejnic dopadne na kámen, a v takovém případě se lunochod může nebezpečně naklonit a nakonec i převrátit. Několikrát jsem šlápl do pedálů a pocítil, že masivní stroj sklonil před k zemi a rozjíždí se sám. Šlápl jsem vši silou dozadu, ale setrvačná hmota lunochodu byla velká a stroj klouzal stále rychleji dolů; pak najednou cosi břinklo, brzda selhala a mé nohy několikrát neuvěřitelnou rychlostí zašlapaly dozadu; lunochod se nezadržitelně vyřítit vpřed, zhoupł se a zastavil na všech osmi kolech úplně rovně.

Byl jsem na Měsíci. Žádné nadšené vytržení to však ve mně nevyvolalo – přemýšlel jsem spíš o tom, jak dostanu zpátky spadlý řetěz. Když se mi to konečně podařilo, opět se ozval telefon. Byl to náčelník letu. Jeho hlas zněl slavnostně:

„Soudruhu Krivomazove! Jménem celého velitelského sboru, který vás teď vítá v řídicím středisku, vám blahopřeji k měkkému přistání sovětské automatické stanice Luna-17B na Měsíci.“

Ozvalo se nějaké bouchání a já pochopil, že otevírají šampaňské. Pak zazněla hudba, myslím, že pochod; sotva jsem ho slyšel, protože ho téměř úplně přehlušoval elektronický třesk ve sluchátku.

14 Mé dětské sny o budoucnosti se rodily z lehkého splínu, typického pro večery, které se ze zbytku života jaksi vymykají: ležíte v trávě u oharků cizího táboráku, vedle vás se povaluje kolo, na západě se ještě rozpouštějí fialové pruhy po právě zašlém slunci a na východě už jsou vidět první hvězdy.

Viděl a zakusil jsem máloco, ale ledacos se mi líbilo a domníval jsem se, že let na Měsíc v sobě obsáhne všechno, co jsem prozatím míjel s nadějí, že se s tím setkám později, a to definitivně a navždy. Jak jsem tehdy mohl vědět, že vše nejlepší v životě pokaždé spatřujeme jen jakoby koutkem oka? V dětství jsem si často představoval mimozemské scenerie: neživým světlem zalité a krátery poseté kamenité pláně, daleké ostrovrché hory a černé nebe, na němž jako obrovský plamenitý koláč sálá Slunce a blyští se hvězdy; představoval jsem si mnohametrové vrstvy kosmického prachu, představoval jsem si balvany, ležící nehybně na měsíčním povrchu dlouhé miliardy let; neznámo proč na mě dělala neobyčejný dojem představa, že kámen může na jednom a tomtéž místě proležet tak strašně dlouhou dobu a pak se k němu najednou skloním já a uchopím jej tlustými prsty skafandru. Přemýšlel jsem o tom, jak zvednu hlavu a spatřím blankytnou kouli planety Země, připomínající školní globus, mírně znetvořený uplakanými skly, a tato největší ze vteřin mého života mě nerozlučně spojí se všemi okamžiky, kdy se mi zdálo, že stojím na prahu čehosi neviditelného a zázračného.

Ve skutečnosti se z Měsíce vyklubal nepatrný, tmavý a dusný prostor, kde se jen občas rozsvěcelo kalné elektrické světlo; jevil se mi jako směs neměnné tmy za zbytečnými optikami průzorů a neklidného, nepohodlného spánku ve skrčenecké poloze s hlavou opřenou o ruce složené na řídkách.

Pohyboval jsem se pomalu, tak o pět kilometrů denně, a neměl jsem nejmenší představu, jak vypadá svět kolem mě. Ačkoli to království věčné tmy zřejmě nevypadalo vůbec nijak; kromě mě tu nebyli žádní lidé, pro které by něco mělo nějak vypadat, a reflektor jsem pro jistotu nerozsvěcel, abych zby-

tečně nevybíjel akumulátor. Terén pode mnou byl zřejmě absolutně rovný, protože mé vozítko jelo docela hladce. Říditky se však nedalo ani pohnout, zřejmě se při přistání zasekla, a tak mi nezbývalo než jen šlapat do pedálů. Katastrofálně nepohodlný byl při užívání palubní záchod, a to natolik, že jsem raději trpěl do poslední chvíle, skoro jako v dobách odpoledního klidu v mateřské školce. Má cesta do kosmu však byla tak dlouhá, že jsem ponurým myšlenkám nedovoľoval, aby mě opanovaly, a dokonce jsem se cítil šťasten.

Plynuly hodiny a dny; zastavoval jsem jen proto, abych složil ruce na řídítka, opřel si o ně hlavu a usnul. Lančmít mi pomalu docházel, vody v kanystru bylo také stále méně; každý večer jsem na mapě, která visela před mýma očima, o jeden centimetr prodlužoval rudou čáru, jež se osudově přibližovala k malému černému kroužku, za nímž už neměla pokračovat. Kroužek se podobal označení stanice metra; velmi mě popuzovalo, že se nijak nejmenuje, a tak jsem vedle něj připsal: Zabriskie Point.

Pravou rukou jsem v kapse vatáku svíral chromovanou kuličku a už hodinu jsem si bedlivě prohlížel etiketu s nápisem Velká zeď. Koupal jsem se ve snech o teplých vánkách nad poli daleké Číny a monotónně vyzvánějící telefon na podlaze mě příliš nezajímal. Ale po chvíli jsem sluchátko přece jen zvedl.

„Ra, Ra, příjem! Proč neodpovídáš? Proč se svítí? Proč stojíme? Já to tady podle telemetrie všechno vidím.“

„Odpočívám, soudruhu náčelníku letu.“

„Hlas mi údaje na ukazateli vzdálenosti.“

Pohlédl jsem na malý ocelový váleček s číslicemi v podlouhlém okénku.

„Třicet dva kilometry sedm set metrů.“

„Teď zhasni a poslouvej mě. Podle mapy jsme zjistili, že se vlastně blížíš...“

Hrklo ve mně jako ve starých hodinách, přestože jsem věděl, že k černému kroužku, který na mě z mapy zíral jako ústí revolverové hlavně, je to ještě daleko.

„Kam?“

„K přistávacímu modulu Luny-17B.“

„Ale to jsem přece já – Luna-17B,“ namítl jsem.

„No a co? Oni taky.“

Zřejmě byl zase opilý. Já ale dobře věděl, o čem mluví. Byla to expedice, která měla zpět na Zemi vyslat vzorky měsíčních hornin; na Měsíci tenkrát přistáli dva kosmonauti, Pasjuk Drač a Zurab Parcvanija. Měli s sebou malou raketu, na níž vypustili zpátky na Zemi půl kilogramu vzorků. Poté na měsíčním povrchu strávili ještě půldruhé minuty a pak se zastřelili.

„Pozor, Omone!“ řekl náčelník letu. „Teď se soustřeď. Ueber rychlost a zapni světla.“

Cvakl jsem páčkovým vypínačem a přitiskl oči ke dvěma černým dveřním kukátkům. Optické deformace způsobovaly, že se tma kolem lunochodu uzavírala do jakési klenby a ubíhala kupředu jako nekonečný tunel. Jasně jsem rozlišoval jen malý kousek skalnatého, nerovného a drsného povrchu – byl to zřejmě prastarý bazalt. Každého půldruhého metru se napříč směrem pohybu rýsovaly nízké podlouhlé výstupky, připomínající drobné duny v poušti. Zvláštní bylo, že při jízdě jsem je absolutně nezaznamenával.

„Tak co?“ ozvalo se ve sluchátku.

„Nic jsem zatím nezpovozoroval,“ odpověděl jsem.

„Tak vypni světla a vpřed. Hlavně nechvátej.“

Jel jsem ještě asi čtyřicet minut. Pak lunochod na něco narazil. Zvedl jsem sluchátko.

„Země, Země, tady Ra. Něco tady je.“

„Zapnout světla!“

Přímo uprostřed mého zorného pole ležely dvě ruce v kožených rukavicích. Roztažené prsty pravičky spočinuly na držadle obvyčejné lopatky na smetí, na níž ještě zůstala trocha písku smíšeného s drobnými kameny, kdežto levá ruka svírala matně pableskující revolver systému makarov. Mezi oběma pažemi se cosi černalo. Zadíval jsem se ještě pozorněji a rozeznal zvednutý límec důstojnického vatovaného kabátu a nad ním vršek ušanky; rameno a část hlavy ležícího zakrývalo přední kolo lunochodu.

„Tak co, Omone, co tam je?“ vydechlo mi do ucha sluchátko.

den na Zemi – dlažbu Rudého náměstí tmavnoucí v dešti, invalidní vozík soudruha Škvorčagina a letmý dotyk jeho teplých rtů, šeptajících mi do ucha:

„Omone. Já vím, jak pro tebe bylo těžké ztratit přítele a dovědět se, že od útlého dětství k okamžiku nesmrtelnosti jsi krácel bok po boku se lstivým a zkušeným nepřítelem..., ani se mi nechce pronášet jeho jméno nahlas. Přesto si ale vzpomeň na jednu rozmluvu, jíž jsme byli přítomni ty, já a on. Tehdy řekl: jaký je rozdíl v tom, na co člověk myslí, když umírá? Jsme přece materialisté. Pokud si vzpomínáš, poznamenal jsem tehdy, že po smrti člověk žije v plodech své práce. Pro sebe jsem si však tenkrát nechal jinou věc, tu nejdůležitější. Zapamatuj si to, Omone: i když člověk samozřejmě žádnou duši nemá, každá duše je vesmír. V tom je ta dialektika. A dokud existuje alespoň jediná duše, v níž naše věc žije a vítězí, tak ta věc nezahyne. Protože bude existovat celý vesmír, jehož středem se stane právě tohle...“

A širokým gestem ukázal na náměstí, jehož dlažba se už hrozivě a černě leskla.

„A teď to nejpodstatnější, co si rozhodně musíš pamatovat, Omone. Mým slovům hned neporozumíš, ale říkám ti je pro chvíle, které

přijdou později, až už vedle tebe nebudu. Poslouchej. Stačí jedna jediná čistá a poctivá duše, aby se naše země dostala na první místo v dobývání vesmíru. Stačí jedna jediná taková duše, aby na dalekém Měsíci zavlál rudý prapor vítězného socialismu. Ale aspoň jedna taková duše tu alespoň na okamžik být musí, protože právě v ní ten prapor zavlaže...“

Náhle jsem pocítil pronikavý pach potu, otočil jsem se a vzápětí jsem utržil silnou ránu pěstí, navlečenou do tlusté gumové rukavice, a poroučel se k zemi.

Nade mnou stál kosmonaut v obnošeném plstěném skafandru a přilbě s rudým nápisem SSSR. Popadl prázdnou láhev, rozbil ji o kraj stolu a sklonil se nade mě se střepem v napřažené ruce. Já se však stačil odkutálet stranou, vyskočil jsem na nohy a prchal pryč. Vrhł se za mnou. Přesouval se vláčnými a pomalými pohyby, ale neznámo proč neobvykle rychle, což bylo příšerné. Koutkem oka jsem zahlédl i druhého – ten právě chvatně slézal po černém kůlu, který podepíral trup nákladní lodi Agdam T-3, a při sestupu strhával staniolové hvězdičky. Doběhl jsem až ke dveřím a vrazil do nich ramenem, ale byly zamčené. Vrhł jsem se tedy zpátky, prvnímu kosmonautovi jsem se dokázal vyhnout, ale srazil jsem se s druhým, který mě vši silou nakopl těžkou botou s magnetickou podrážkou – mířil do rozkroku, zasáhl však jen nohu – a pak se pokusil probodnout mi břicho ostrou anténou. Znovu se mi podařilo nějak uhnout. Najednou jsem pochopil, že jsem jim vypil vodku, na kterou čekali možná několik let, a teprve teď jsem se vylekal doopravdy. Přede mnou se vynořily malé mřížované dveře s rudým bleskem ve výstražném trojúhelníku s nápisem Elektrické zařízení! Nevstupovat! Přiskočil jsem k nim.

Za dveřmi začínala uzoučká chodba s dunivou železnou podlahou. Uběhl jsem po ní sotva pět metrů a zaslechl za sebou těžce zvonivý dusot magnetických podrážek. To mi dodalo rychlost a sílu; zabočil jsem za roh a před sebou spatřil krátkou chodbu, která končila kulatým ventilačním oknem s potřhaným pletivem, za nímž bylo vidět nehybnou zrezi-